

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

ANTWERPEN | De huisdieren verzorgen – het hoort niet bij de officiële zeven, maar opvanghuis Kamiano maakt er net zo goed een werk van barmhartigheid van. Heel wat dakloze en kansarme mensen kennen immers geen betere vriend dan hun hond of kat. Met liefde betaal je echter geen medische kosten. Daarom liet Kamiano dierenartsen komen, die gratis een eerste controle uitvoerden. Alle viervoeters kregen ook een gezonde maaltijd aangeboden. De hongerigen spijzen, het telt vast ook voor dieren.

Met een boek onder je fleece

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

„Het is weer fleecetijd. 's Avonds (en soms 's ochtends vroeg) kan ik me heerlijk nestelen in mijn fauteuil onder de zachte, bruine fleecedeken die ik enkele jaren geleden van mijn oudste zoon cadeau kreeg. Het is altijd even zoeken: een boek vasthouden en toch proberen volledig weg te kruipen. Het is ook altijd even twijfelen: verlaat ik deze warme cocon voor een kop koffie/thee of niet?

Wanneer ik dat vertel aan mijn moeder, antwoordt ze dat ik van kleins af wegkroop met mijn boek. Inderdaad, ik herinner me het tuinhuis waar ik een knus hoekje maakte, of de tuinschommel waarin ik zondagmiddagen doorbracht onder de hoes waarop de regen roffelde. De vijf bibliotheekboeken – meer mocht je per keer niet ontlenuen – moesten eraan geloven.

Ik probeer ouders de waarde van (voor)lezen duidelijk te maken. Taal is ongelooflijk belangrijk in het ontwikkelen van zelfcontrole. De peuter gooit zich misschien op de grond en de kleuter roept „stoute mama!”, maar met het ouder worden, ontwikkelt zich de interne stem. We spreken vaak onszelf toe: troostend, sussend, zoekend naar oplossingen. „Komaan, het lukt je wel”, „Ik zou kunnen ontploffen” (wat iets heel anders is dan echt uit je slof schieten) of gewoon: „Waar zijn mijn sleutels nu weer gebleven?” Meestal in stilte, soms hardop. Let maar eens

op uzelf wanneer u in de file staat. U grommelt „dat het eindelijk vooruit mag gaan”, „dat het altijd hetzelfde is”. Gelukkig stapt niet iedereen uit om z'n frustraties af te reageren op de bestuurder naast zich.

Boeken bevatten veel gevoelstaal en dat is wezenlijk voor een kind om zijn eigen emoties te leren begrijpen. Wat je voelt als je verliest bij een spel, wanneer je huisdier sterft, wanneer je jaloers bent. Woorden verduidelijken wat een kind binnenin voelt, wat hem/haar vaak verwacht. Een kind leert dat het niet zo vreemd is dat anderen het ook hebben. Je mag best verdrietig en boos zijn wanneer je ouders uit elkaar gaan, of er de pest in hebben dat je moet verhuizen. En je eerste kriebels in de buik... Hetzelfde tegenkomen in een boek kan zo geruststellend werken.

Taal – samen met uw peuter door prentenboeken bladeren en (voor)lezen, verruimt de woordenschat enorm – is eveneens nodig om problemen op te lossen. Door het probleem te benoemen, doe je een stap in de goede richting. Dan ga je meerdere oplossingen verzinnen, kies je er eentje uit, waarna je pas gaat handelen. De stappen daarvoor spelen zich in je hoofd af, daarvoor heb je woorden nodig.

Je goed kunnen uitdrukken, helpt ook bij het maken en onderhouden van vriendschappen. Een kind dat

eerst kan vragen wat de ander wil, wat er scheelt, of kan duidelijk maken wat het zelf niet accepteert, heeft een streepje voor. Geliefde vriendjes zijn die kinderen die zich niet meteen boos maken, zich kunnen beheersen en kunnen delen.

Samen lezen is vooral ook gezellig. Dat maakt ook het succes van de boekenbeurs uit: gezinnen die samen boeken uitzoeken, om straks thuis erin op te gaan. Maak ook tijd om voor te lezen. Zelfs wanneer je kind het lezen al beheerst, blijft het leuk. Bij ons werden boeken als *Pluk van de Petteflet* en *De gebroeders Leeuwenhart* hoofdstuk per hoofdstuk voorgelezen. We genoten samen.

Tegenwoordig lees ik tijdens de consultatie geregeld voor. Soms kruipt een kleuter dan bij me op schoot. Met Jannes nam ik het boekje *Pas op, Rune* door. Rune vertelt daarin over zijn zo bezorgde ouders, die hem het liefst in een doos zouden opsluiten, zodat hem niets kan overkomen. Rune heeft een ander plan: met een ballon wegvliegen en op ontdekkingstocht gaan. Er volgde een leuk gesprek over mama's en papa's, hun bezorgdheid en de eigen angsten.

Ik zie Luna, onze poes, naar mijn fleece sluipen en er zich behaaglijk in nestelen. Ik kan geen poezengedachten lezen, maar ben ervan overtuigd dat ook zij denkt: „Eindelijk weer fleecetijd!”